

Sygn. akt **VII U 207/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR del. Anna Ruszkowska

Protokolant : st. sekr. sądowy Monika Czaplak

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r. w Szczecinie

odwołania **R. M. (1)**

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S.

z dnia 12 stycznia 2016 roku nr (...)

w sprawie **R. M. (1)**

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w S.

o wysokość emerytury

I. oddała odwołanie,

II. zasądza od R. M. (1) na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR del. Anna Ruszkowska

Sygn. akt VIIU 207/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2016 r. znak (...) Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. na podstawie art. 31 ust. 1, art. 32 oraz art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 330), oraz § 30 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 listopada 2014r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2014r., poz. 1618 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 grudnia 2015 r. odmówił R. M. (1) ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej poprzez doliczenie dodatku z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej do podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że stosownie do art. 5 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy podstawę wymiaru emerytury stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia służby wojskowej. Z akt sprawy wynika że ubezpieczony został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w maju 2009 r., organ rentowy ustalając prawo do emerytury wojskowej miał zatem na względzie składniki uposażenia oraz ich wysokość należne wnioskodawcy za maj 2009 r.. W tym czasie z tytułu posiadania klasy kwalifikacyjnej, decyzją właściwego Dowódcy przyznawany był dodatek motywacyjny, wynika to z § 25a Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 08 czerwca 2004r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2004 r., Nr 141, poz. 1497 ze zm.). Organ rentowy wskazał, że podstawą do uwzględnienia tego dodatku do

podstawy wymiaru emerytury jest jego pobieranie w ostatnim miesiącu pełnienia służby wojskowej, tymczasem z posiadanych dokumentów oraz zaświadczenia o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych nie wynika aby ubezpieczony pobierał taki dodatek. W tych okolicznościach organ rentowy nie znalazł podstaw do przeliczenia emerytury wnioskodawcy. Zdaniem organu rentowego w sprawie nie zostały przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na wysokość świadczenia.

W odwołaniu od decyzji R. M. (1) zaskarżając ją w całości, zarzucił jej niewyjaśnienie istniejącego stanu faktycznego tj. przyczyn, dla których przysługujący R. M. (1) dodatek motywacyjny z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej nie został wykazany w zaświadczeniu o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych oraz odmowę ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego bez wyjaśnienia istoty sprawy. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez doliczenie dodatku motywacyjnego z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej do podstawy wymiaru emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od Wojskowego Biura Emerytalnego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych nie zawiera informacji o dodatku motywacyjnym z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej, jednakże okoliczność ta nie może przesądzać o tym, że dodatek ten wnioskodawcy faktycznie nie przysługiwał w okresie wliczanym do podstawy wymiaru emerytury, to jest w ostatnim miesiącu pełnienia służby wojskowej. Skarżący podkreślił, iż sam fakt zaniedbania pracodawcy w zakresie prawidłowego wystawienia zaświadczenia czy też wypłacania należnego dodatku nie może w sposób negatywny oddziaływać na uprawnienia emerytalne skarżącego. Ubezpieczony wskazał, że dodatek za posiadanie klasy specjalisty wojskowego został mu po raz pierwszy przyznany rozkazem z dnia 20 października 1986 r. Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr (...) w C. (z dniem 1 października 1986 r.). Cztery lata później rozkazem z dnia 19 listopada 1990 r. Kierownika Jednostki Wojskowej Nr (...) w D. R. M. (1) uzyskał tytuł specjalisty wojskowego pierwszej klasy w specjalności SW 50-7-90, co wiązało się z przyznaniem mu (z dniem 1 października 1990 r.) stosownego dodatku pieniężnego. Rozkazem z dnia 30 maja 1996 r. Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr (...) w S. R. M. (1) otrzymał z dniem 1 kwietnia 1996 r. tytuł specjalisty wojskowego mistrzowskiej klasy w związku z czym przysługiwał mu dodatek do uposażenia zasadniczego. Ubezpieczony podniósł, że dodatki zostały przyznane w wysokości określonej zgodnie z obowiązującymi ówczesnie przepisami prawa. Zgodnie z zarządzeniem Ministra Obrony Narodowej Nr 30/MON z dnia 10 kwietnia 1990 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy chorążym i podoficerom zawodowym, którzy posiadali mistrzowską klasę kwalifikacyjną specjalisty wojskowego, przysługiwał dodatek w wysokości 18% uposażenia bazowego (§ 24 zarządzenia). Wskazany dodatek zgodnie z § 1 pkt 2 lit. a) oraz § 3 powyższego zarządzenia podlegał wypłacie co miesiąc z góry, a zatem w świetle art. 80 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych był dodatkiem o charakterze stałym. Wskazując na definicję legalną uposażenia zawartą w art. 3 pkt 8 wskazanej ustawy oraz na treść przepisu art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, ubezpieczony podniósł, że dodatek z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej winien zostać wliczony do podstawy wymiaru emerytury. Zdaniem ubezpieczonego kwestią podlegającą wyjaśnieniu powinien pozostać fakt nie zawarcia informacji o tym dodatku w stosownym zaświadczeniu o uposażeniu zasadniczym i innych należnościach pieniężnych przysługujących R. M. (2) w ostatnim miesiącu pełnienia służby wojskowej. Wydanie przez organ rentowy decyzji odmawiającej skarżącemu doliczenia do podstawy wymiaru emerytury dodatku motywacyjnego, który mu przysługiwał i którego wysokość określają przytoczone w niniejszym odwołaniu przepisy zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 30/MON z dnia 10 kwietnia 1990 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy, powinno być przynajmniej poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym w tymże zakresie, którego organ rentowy zaniechał.

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc argumentację tożsamą do zawartej w zaskarżonej decyzji. Ponadto organ rentowy wskazał, że w chwili zwolnienia wnioskodawcy

ze służby wojskowej występowały trzy dodatki stałe do uposażenia: specjalny za szczególne warunki i właściwości służby wojskowej, służbowy za pełnienie służby wojskowej na stanowiskach dowódczych lub samodzielnych albo w określonych jednostkach wojskowych, za długoletnią służbę wojskową. Organ rentowy wskazał, że w ostatnim miesiącu służby ubezpieczony pobierał dodatek stały specjalny z tytułu pełnienia służby w warunkach szkodliwych oraz dodatek za długoletnią służbę wojskową, dodatki te zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury. Organ rentowy wskazał, że w wojsku występują cztery klasy specjalistów trzecia, druga, pierwsza i mistrzowska. Podoficerowie zawodowi mieli prawo zdobywania klas kwalifikacyjnych i otrzymywania z tego tytułu dodatku za posiadanie klasy specjalisty wojskowego do 2001 r. wtedy bowiem zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 22 grudnia 2000 r. o zmianie niektórych upoważnień ustawowych do wydawania aktów normatywnych oraz zmianie niektórych ustaw (Dz.U.2000r. Nr 120, poz. 1268) z dniem 30 marca 2001 r. utraciła moc obowiązującą decyzja Ministra Obrony Narodowej Nr 29/MON z dnia 2 marca 1995r. w sprawie uzyskiwania klas kwalifikacyjnych przez specjalistów wojskowych w Siłach Zbrojnych RP (Dz. Rozk. MON z 1995 r. poz. 24). Możliwość podwyższenia kwalifikacji powróciła dopiero z dniem 1 czerwca 2010 r. w związku z podpisaniem przez Ministra Obrony Narodowej rozporządzenia z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawie nadawania, potwierdzania, podwyższania i utraty klasy kwalifikacyjnej przez podoficerów i szeregowych zawodowych (Dz.U.2010r. Nr 110, poz. 1696). Organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 maja 2009 r. a zatem przepisy wydane po roku 2009 nie dotyczyły go. (...) wskazało, że od 2010 r. w związku ze zmianą ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U.2009r. Nr 79, poz. 662), podoficerowie oraz szeregowi zawodowi mogli w przypadku uzyskania w opinii służbowej oceny bardzo dobrej oraz posiadania odpowiedniej klasy kwalifikacyjnej otrzymywać dodatek motywacyjny. Dodatek ten przyznawany jest decyzją przez właściwego dowódcę. Do roku 2001 chorążowie i podoficerowie zawodowi otrzymywali dodatek z tytułu posiadanej klasy kwalifikacyjnej, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa dodatek ten nie mógł być przywracany w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej, tym samym zgodnie z art. 5 cytowanej wyżej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie mógł wchodzić w skład podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. (1) w okresie od 1 września 1981 r. do 31 maja 2009 r. pełnił zawodową służbę wojskową.

Niesporne, a nadto:

- odpis przebiegu służby k. 66.

Rozkazem nr PF 60 z dnia 20 października 1986 r. Dowódcy Jednostki Wojskowej nr (...) w C. R. M. (1) z dniem 1 października 1986 r. nadana została II klasa specjalisty wojskowego.

Niesporne, a nadto:

- rozkaz z 20.10.1986r. k. 7,

- zeznania R. M. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół k. 81-82.

Rozkazem dziennym nr (...) z dnia 19 listopada 1990 r. Kierownika Jednostki Wojskowej Nr (...) w D. R. M. (1) z dniem 1 października 1990 r. nadany został tytuł specjalisty wojskowego pierwszej klasy.

Niesporne, a nadto:

- rozkaz z 19.11.1990r. k. 8,

- zeznania R. M. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół k. 81-82.

Rozkazem dziennym nr 104 z 30 maja 1996 r. Dowódcy Jednostki Wojskowej nr (...) w S. na podstawie zakończonej sesji egzaminacyjnej na wniosek przewodniczących komisji z dniem 1 kwietnia 1996 r. R. M. (1) nadany został tytuł specjalisty wojskowego mistrzowskiej klasy.

Niesporne, a nadto:

- rozkaz dzienny z 30.05.1996r. k. 36 tom I akt (...),
- zeznania R. M. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół k. 81-82.

Dodatek do uposażenia z tytułu posiadania specjalisty wojskowego mistrzowskiej klasy nie był ubezpieczonemu wypłacany.

Niesporne.

Rozkazem personalnym Nr 623 Dyrektora Departamentu Kadr z dnia 20 kwietnia 2009 r. ubezpieczony został zwolniony z zawodowej służby wojskowej i przeniesiony do rezerwy z dniem 31 maja 2009 r. Na dzień zwolnienia ze służby ubezpieczony był żołnierzem zawodowym Jednostki Wojskowej (...) w K..

Na dzień wydania decyzji z dnia 26 czerwca 2009 r. (...) stosownie do treści zaświadczenia o wysokości uposażenia przyjęło, że w ostatnim miesiącu służby na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym R. M. (1) przysługiwało:

- uposażenie zasadnicze według stanowiska służbowego grupa 8 w wysokości 3.360,00 zł, oraz
- dotatki stałe do uposażenia zasadniczego:
 - za długoletnią służbę wojskową w wysokości 840 zł,
 - za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia w wysokości 60,00 zł.
- dotatki inne:
 - dodatkowe uposażenie roczne w średniomiesięcznej kwocie 355 zł.

Dowody:

- rozkaz personalny z 20.04.2009r. k. 10 tom I akt (...),
- zaświadczenie o wysokości uposażenia k. 18 tom I akt (...),
- decyzja Nr (...) z 31.05.2005r. k. 15 tom I akt (...),
- decyzja Nr (...) z 11.09.2008r. k. 16 tom I akt (...),
- decyzja (...) z 06.06.2009r. k. 8 tom I akt (...),
- listy uposażenia k. 46-65.

Decyzją z dnia 16 czerwca 2009 r. Dyrektor (...) ustalił R. M. (3) prawo do świadczenia pieniężnego przysługującego przez okres jednego roku po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej w okresie od 1 czerwca 2009 r. do 31 maja 2010 r.

Niesporne, a nadto:

- decyzja (...) z 06.06.2009r. k. 8 tom I akt (...).

Decyzją z dnia 25 czerwca 2009 r. Dyrektor (...) w S. przyznał R. M. (1) prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 czerwca 2009 r.. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto uposażenie należne według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej tj. 31 maja 2009 r., uposażenie zasadnicze według grupy 08 – 3.360 zł, dodatek za długoletnią służbę wojskową (29 lat) - 840 zł, kwotę dodatków o charakterze stałym: 18 zł, 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego 351,50 zł. Tak obliczona podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 4.569,50 zł.

Niesporne, a nadto:

- decyzja (...) 25.06.2009r. k. 22 tom I akt (...),
- załącznik do decyzji k. 21-20 tom I akt (...).

Decyzją z dnia 10 stycznia 2012 r. Dyrektor (...) w S. zmienił R. M. (1) prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 lutego 2012 r.. Dokonując ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto stosownie do treści zaświadczenia o wysokości uposażenia: uposażenie zasadnicze według grupy 08 – 3.360 zł, dodatek za długoletnią służbę wojskową (29 lat) - 840 zł, kwotę dodatków o charakterze stałym za służbę w warunkach szkodliwych 60 zł, 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego 355 zł. Tak obliczona podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 4.615,00 zł.

Niesporne, a nadto:

- decyzja (...) z 10.01.2012r. k. 202 tom II akt (...),
- zaświadczenie o wysokości uposażenia k. 195 tom II akt (...).

Przed Sądem Okręgowym w Szczecinie VII Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych toczyła się sprawa z odwołania R. M. (1) od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 18 sierpnia 2010 r., którą to decyzją organ rentowy odmówił wznowienia postępowania o ponowne ustalenie wysokości emerytury wojskowej przyznanej decyzją z 25 czerwca 2009 r.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIIU 420/11 Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w części uwzględnionej decyzją z dnia 10 stycznia 2012 r. (pkt I) oraz zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu R. M. (1) prawo do podwyższenia emerytury wojskowej w związku z udziałem w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenu z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych w okresach od 4 października 1992 r. do 29 października 1992 r. i od 6 kwietnia 1994 r. do 29 kwietnia 1994 r..

Niesporne, a nadto:

- decyzja (...) z 18.08.2010r. k. 67 tom I akt (...),
- odwołanie k. 75-74 tom I akt (...),
- decyzja (...) z 10.01.2012r. k. 202 tom II akt (...),
- zaświadczenie o wysokości uposażenia k. 195 tom I akt (...),
- wyrok SO z 21.03.2013r. w sprawie o sygn. akt VIIU 420/11 z uzasadnieniem k. 224, 223-219.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2013 r. w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 21 marca 2013 r. organ rentowy stwierdził, że procentowy wymiar emerytury wojskowej R. M. (1) od dnia 1 czerwca 2009 r. przy zachowaniu zasady nie przekraczania podstawy wymiaru wynosi 91,51% z tytułu wysługi emerytalnej.

Niesporne, a nadto:

- decyzja (...) z 12.06.2013r. k. 268-267 tom II akt (...).

Kolejna tocząca się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie VII Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sprawa wszczęta została na skutek odwołania R. M. (1) od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w S. z dnia 27 listopada 2013 r. (sygn. akt VIIU 95/14), którą odmówiono ubezpieczonemu podwyższenia emerytury wojskowej poprzez doliczenie dodatku operacyjnego do podstawy wymiaru emerytury.

Wyrokiem z dnia 17 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego (pkt I) oraz zasądził od ubezpieczonego R. M. (1) na rzecz organu rentowego Wojskowego Biura E. w S. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II sentencji).

Wyrokiem z dnia 17 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego (pkt I) oraz odstąpił od obciążania wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego organu emerytalnego w postępowaniu apelacyjnym (punkt II sentencji).

Niesporne, a nadto:

- decyzja (...) z 27.11.2013r. k. 276-275 tom II akt (...),

- odwołanie z 13.12.2013r. k. 281-279 tom II akt (...),

- odpowiedź na odwołanie k. 285-282 tom II akt (...),

- wyrok SO z 17.09.2014r. w sprawie o sygn. akt VII U 95/14 z uzasadnieniem k. 320, 319-315,

- wyrok SA z 17.09.2015r. w sprawie o sygn. akt III AUa 936/14 z uzasadnieniem k. 330-326.

W dniu 4 stycznia 2016 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym w trybie art. 32 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego poprzez uwzględnienie dodatku do uposażenia przysługującego z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej, nadanej zgodnie z rozkazem dziennym nr 104 z dnia 30 maja 1996 r. dowódcy jednostki wojskowej nr (...) w S..

Zaskarżoną decyzją z dnia 12 stycznia 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. na odmówił R. M. (1) ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej poprzez doliczenie dodatku z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej do podstawy wymiaru emerytury.

Niesporne, a nadto:

- wniosek z 04.01.2016r. k. 339 tom II akt (...),

- decyzja (...) z 12.01.2016r. k. 341 tom II akt (...).

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu pod rozważę Sądu poddana została ocena prawidłowości decyzji z dnia 12 stycznia 2016 r. którą Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. odmówił R. M. (1) ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej poprzez doliczenie dodatku z tytułu posiadania mistrzowskiej klasy kwalifikacyjnej do podstawy wymiaru emerytury.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie niesporny, strony różniły się natomiast co do interpretacji przepisów prawa. Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji oraz w sposób rzetelny, stąd też Sąd ocenił je jako wiarygodne i na ich podstawie poczynił ustalenia w sprawie.

Stosownie do treści art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 330) podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej.

Definicja legalna uposażenia zawarta w art. 3 pkt 8 tej ustawy wskazuje, że przez uposażenie należy rozumieć uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i miesięczną równowartością dodatkowego uposażenia rocznego, należnych żołnierzowi zawodowemu stosownie do przepisów ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, z późniejszymi zmianami.).

Stosownie do treści § 10 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. z 2012 r., poz. 194) wysokość uposażenia należnego żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej określa zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności dla celów zaopatrzenia emerytalnego wraz z decyzjami uzasadniającymi prawo do poszczególnych składników uposażenia i ich wysokości, a także nagrody rocznej lub dodatkowego uposażenia rocznego. W oparciu o te dokumenty organ rentowy ustala wysokość należnego uprawnionemu świadczenia. Takie dokumenty ubezpieczony złożył wraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wojskowej. Ubezpieczony przedłożył bowiem zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych dla celów ewidencyjno-finansowych oraz zaopatrzenia emerytalno-rentowego (k. 195 akt (...)) w którym wskazano, że w ostatnim miesiącu służby na ostatnio zajmowanym stanowisku ubezpieczony otrzymywał uposażenie zasadnicze według grupy 08 – 3.360 zł, dodatek za długoletnią służbę wojskową (29 lat) - 840 zł, kwotę dodatków o charakterze stałym za służbę w warunkach szkodliwych 60 zł, 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego 355 zł.

W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się że wojskowy organ emerytalny nie posiada uprawnienia do weryfikacji przyznanych żołnierzowi składników uposażenia i w zależności od poczynionych ustaleń dokonywania wymiaru świadczenia emerytalnego według własnego uznania. Wojskowy organ emerytalny przy ustalaniu wysokości emerytury bierze pod uwagę wysokość faktycznie otrzymanego uposażenia za ostatni miesiąc pełnienia służby, bez względu na okoliczności wpływające na zmniejszenie lub zwiększenie jego wysokości (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 sierpnia 2012 r. sygn. akt III AUa 255/12).

Organami uprawnionymi do wydawania decyzji w przedmiocie przyznawania dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy są podmioty wskazane w art. 104 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1414). W sprawie zaś o ustalenie emerytury wojskowej, jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 listopada 2015 r. wydanej w sprawie III UZP 13/15 Lex nr 1821112) sąd ubezpieczeń społecznych jest związany prawomocną decyzją dowódcy jednostki wojskowej określającą wysokość uposażenia i innych należności pieniężnych, wydaną na podstawie art. 155 w związku z art. 104 k.p.a., w związku z art. 80 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 ze zm.). Ostateczna decyzja ustalająca składnik uposażenia należnego żołnierzowi w ostatnim miesiącu pełnienia służby wiąże Sąd, a także organ rentowy, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wydając decyzję w przedmiocie wysokości emerytury jest związany prawomocnymi decyzjami podmiotów, które przyznały prawo i określiły wysokości uposażenia zasadniczego oraz jego dodatków.

Tylko zatem składniki wynagrodzenia wskazane w zaświadczeniu o wysokości uposażenia i innych należności dla celów zaopatrzenia emerytalnego i w wysokości tam określonej, potwierdzone dodatkowo odpowiednimi decyzjami władz wojskowych mogą stanowić podstawę dla ustalenia przez organ rentowy wymiaru emerytury należnej ubezpieczonemu. Organ rentowy nie ma bowiem, o czym była mowa powyżej, uprawnień do weryfikacji rzeczonych dokumentów. Żadne inne zatem świadczenia, zwłaszcza w wysokości bliżej nieokreślonej przez ubezpieczonego oraz

faktycznie mu nie wypłacane w ostatnim miesiącu pełnienia służby nie mogły zostać uwzględnione celem przeliczenia należnego mu świadczenia. Aby uzyskać powyższe ubezpieczony musi doprowadzić najpierw do weryfikacji wydanego mu zaświadczenia o wysokości uposażenia co winien uczynić jednak przed dowódcą odpowiedniej jednostki wojskowej a nie przed organem emerytalnym.

W tym stanie rzeczy, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie R. M. (1) jako bezzasadne, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 §1 k.p.c. w zw. z § 15 i § 9 ust. 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805) zasądzając od R. M. (1) na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd uznał iż nakład pracy pełnomocnika organu rentowego uzasadniał przyznanie wynagrodzenia jedynie w stawce podstawowej.

del. SSR Anna Ruszkowska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. akta przedłożyć z apelacją lub za 21 dni,
4. projekt uzasadnienia sporządzony przez asystentkę A. H.. 08/07/2016